

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-2

B 22

**NDINI
BARDHI**

TREGIME HUMORISTIK

**KUR ME ZURI
SEVDAJA**

85H-2
1327

NDINI BARDHI

KUR MË ZURI SEVDAJA

Tregime humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAÏM FRASHËRI»

E PO... GËZUAR O KRUSHK!...

Pashë mirë orarin e pritjes dhe trokita me kujdes. Pas një fare kohe zëri nga brenda më njoftoi se lejohesha të hyja. Ashtu bëra. Në krye të dy tavolinave të vendosura në formë T-je qëndronte personi, të cilit do t'i drejtoja kërkesën time. Rrinte ulur, i mbytur në shkresa, me vetulla të varura, i zymtë. Ai, pa e ngritur kokën, me një shenjë të lehtë të dorës, më ftoi që të ulesha. Dhe unë zura vend në një karrige sa më pranë tij. Qetësi. Ra telefoni. Zyr-tari mori receptorin me përtesë.

— Urdhëro... po... po... si?!... Këtu ai kërceu përpjjetë.

— Pse?... Me urdhër të kujt vepruat kështu...

Zëri i tij metalik gjëmonte. Damari i ballit iu ngrit si një krimb misri. Në fund, prerazi, mbasi dha urdhrat e tij të «nxehta» dhe si e paralajmëroi që të mos bëheshin më lojëra të tilla me urdhrat, përplasi receptorin duke murmuritur: «dreqi ju marrtë!». Pastaj u kthye nga unë:

— Po ti?

— Unë?

— E ore ti, po kush, unë?

— Kam një kërkesë, por nuk e di në të gjeta në orë të mirë.

Bashkëbiseduesi ngriti kokën dhe më shikoi me dyshim:

Cilën quan ti, shok, orë të mirë? Me sa di unë të gjitha orët e orarit zyrtar janë shumë të mira, gjithë punë, rendiment.

— Nuk më kuptuat — i thashë — e kisha fjalën për njerinë nëse ndodhet me humor ose jo...

— A, të lutem shumë, këtu s'ka vend për humor. Kur jemi në punë gjithçka do t'ia nënshtrojmë asaj, sepse kështu ne përmbushim detyrat që na kanë caktuar dhe justifikojmë sado pak emrin «shërbëtorë të popullit», siç na thërresin, apo jo?

— Po, xhanëm ashtu është... u tërhoqa unë dhe, aty për aty, vendosa që të mos ia jepja një letërrekomandimi nga baxhanaku i tij.

— Urdhëro! Si e ke hallin? — pyeti përsëri me seriozitet. Ia tregova me pak fjalë çështjen që më preokuponte dhe ai dëgjoi, ashtu në heshtje, pa më ndërprerë, pastaj më bëri një pyetje lakonike:

— Domethënë, automjetet tuaja vonohen për shkarkim në depot tona! Ju kam kuptuar mirë?

— Pikërisht!

— Dhe ju doni të përmbysët kjo praktikë?

— Ndoshta gjer atje jo, por, si të them, gjithë këto vonesa...

Ai më foli sa mbaroi orari zyrtar për parimin, me një saktësi të habitshme, pastaj pa orën, duke më dhënë këshillat e fundit, d.m.th. të mos kërkoja gjëra të pamundura. Ajo që bëhej, bëhej, po ajo që s'bëhej, s'bëhej dhe pikë. Unë e kundërshtova.

— Më duket se me një organizim më të mirë të punës — i thashë — dhe pa cenuar parimin, bile, bile duke i respektuar ca më mirë ato, ky difekt rregullohet për bukuri dhe shteti ka ç'fiton.

— Kam njëzet vjet me direktiva e ligje nëpër duar. Organizimin e punës e njoh më mirë nga ti, prandaj, në qoftë se ke ardhur për të më treguar arat... — Vendosa të përdor gurin e fundit. Nxora letrën:

— Nejse, u pa puna ime, po harrova t'ju jap një shënim nga baxhanaku juaj.

— Sadushi?! — u çudit ai. — Pse, ku e njeh Sadushin ti?

— I vëllai i Sadushit, me sa duket, po kurdis telat me një kushërirën e parë timen.

— Si kështu, po ne qenkeshim krushq, apo jo?

— Kështu më duket — buzëqesha unë krushqërisht.

— Po si jeni?! — pas dy orësh, bashkëbiseduesi po më jepte dorën, për të më misardhur. Besoj që ky ishte një rast i rrallë. Së paku për mua, pa ky kështu mund të silllet me të gjithë.

— Faleminderit, juve mirë jeni?

— Atë krushqëri si e kam, gjithë mirë?

— Shumë mirë, të bën të fala.

— Faleminderit, gëzohem që u njohëm... Ai u zhyt në leximin e letrës. Gjatë leximit të saj vura re se si mund të marrë njeriu dy fytyra brenda një sekonde. Ja, tani krushku qëndronte para meje me një pamje të hareshme.

— U gëzova me të vërtetë që u njohëm, se ndodh... oj ndodh, them, ... nuk them ka bërë vaki, që dy krushq u rrahën me dacka atje në një dyqan frutash... po më mirë dalim nga kjo djall zyre, se më mori frymën. Pimë ndonjë kafe. Atje ta tregoj unë si u zunë dy krushq.

Shkuam për kafe, por në vend të saj më vunë përpara një gotë raki me ç'i duhen asaj pas.

— Ku e kishim fjalën?... ah po, tek zënka e dy krushqve. Në një dyqan frutash të dy krushqit, që nuk mbanin mend njëri-tjetrin, u rrahën me dacka, gjersa vajti puna në polici. Kur oficeri i shërbimit i pyeti për emrat dhe banimin e tyre, njohën njëri-tjetrin dhe u përqaftuan, pas gjithë atyre dackave

që kishin këmbyer pak më parë! . Ja, pra, që njeriu duhet të njohë gjithë njerëzit. Edhe ne kështu desh e bëmë.

— Veçse jo në një dyqan frutash, por në zyrë.

— Nejsë, puna po aty del.

— Jo, unë e kam tek vonesat në ngarkim-shkarkim. . .

— E mora vesh, e mora! Hajde, gëzuar!

— Gëzuar. . .

Gotat e rakisë pasonin njëra-tjetrën dhe krushku im e kishte flakur atë rrobën e zyrtarit të ftohtë duke u transformuar në një krushk gojëmbël dhe të dashur. Unë, si me frikë, ia kujtova edhe një herë problemin për të cilin kisha ardhur. Ai qeshi.

— Dëgjo, krushk, të keqen! Një njeri po nuk deshi dhe po nuk ndihmoi njerëzit e tij, ai s'do as shoqërinë as. . . çfarë të them, ti e merr me mend vetë.

— Po unë e kam litarin në fyt me automjetet — i thashë tashmë me kurajo.

— Pse, si e ke hallin ti? — pyeti ai duke më lënë gojëhapur mua, mbasi ia kisha spjeguar çështjen atje në zyrë plot dy orë.

— Po ja, atë çështjen që biseduam në zyrë.

— Ohuaaaa! Sa më vijnë në zyrë mua, po të gjithë krushq nuk i kam unë, or de! — dhe më shkeleli syrin. — Zyra ka punën e saj. . .

— Po, po, ashtu është, xhanëm — fola me miratim dhe nisa t'ia spjegojja edhe një herë.

— Aaa! M'u kujtua, — më ndërpreu ai. — Hiç mos e vra mendjen. Këtë punë e mbaroj unë. . .

— Më rrofshë, o krushk, gëzuar, të paça!

— Po, po, kur marrë unë përsipër diçka, i vë shpatullat e mia. Nuk di të turpërohem unë!

- Po, po, xhanëm, burrat kështu bëjnë.
- Ashtu de, hajt gëzuar!
- Gëzuar e të faleminderit!
- Mos e thuaj më atë fjalë, se po s'qemë për njëri-tjetrin nuk jemi as për vete.
- Më ke bërë nder të madh.
- Kështu është kjo: sot unë, nesër ti... epo gëzuar!..
- Kur do të përfundojë kjo punë? — e pyes për siguri.
- Mbas një jave eja tek unë dhe do ta shikosh vetë. Asnjë orë mungesë s'do të keni më.
- Faleminderit, të paça gjithmonë... epo gëzuar!

— Gëzuar!

Kaloi java dhe unë përsëri u gjenda përpara depove ku shkarkoheshin automjetet e ndërmarjes sonë... Dhe ç'të shikoja! Krushku e kishte bërë si burrat. I qe përveshur vetë punës dhe po shkarkonte së bashku me punëtorët. Nuk desha t'u prish romantikën e punës dhe u nisa drejt zyrës së tij. Thashë ta prisja aty gjersa të mbaronte. Hapa derën pa trokitur. Por në krye të tavolinave vendosur në formë T-je dikush qe ulur, gjë që më ngatërroi.

- O, më falni, shoqe, mos gabova zyrë?
- Kë deshët?
- Zyrën e shokut Sali!
- Kjo është, — tha vajza me buzë në gaz, — por shoku Sali nuk punon më këtu...
- Si?! nuk punon më këtu krush... më falni, shoku Sali?
- Jo, kaloi në prodhim.

Mbylla derën dhe u largova pik e helm, sepse na e prishën krushqinë.

— Epo, gëzuar, o krushk dhe punë të mbarë atje në shkarkim! Tani po të duash vonoi automjetet se në shpinë i ke.

SI DESH U SËMURA...

Atë ditë, tek shkoja në punë, teshtita nja dy herë, siç duket nga ajri i ftohtë i mëngjesit. Pas meje po vinte Toli, një shoku im i repartit.

— Shëndet! — më tha ai në vend të mirëmëngjesit.

— Faleminderit! — ia ktheva.

— Ka mbetur zakon i lashtë, kjo shëndet, po s'është shëndet ajo e teshtitura jote, — vijoi shoku im i punës.

— Ç'të jetë, Toli? — e pyeta si me shaka. Dhe këtu bëra një gabim të pafalshëm, se Toli, ngaqë ka pirë në jetën e tij më shumë ilaçe se sa ujë, është bërë një gjysmë doktori, siç i themi ne me shaka.

— Oj, ç'të jetë thua! Ore baba, kot nuk fërshëllen që në mëngjes fyelli i hundës ashtu tre-katër herë.

— Ç'pati hunda? — qesha përsëri.

— Ç'pati ëë! Ja në hundë të janë futur viruset e gripit... Unë, si për të vërtetuar ç'ka thoshte Toli, teshtiva edhe nja dy herë.

— E shikon?... grip e ke... Ja ç'ndodh: (Toli mori pamjen e një këshilltari) viruset e gripit kërkojnë të ngjiten në flegelat e hundës, kurse hunda turfullon t'i nxjerrë jashtë...